

'Pauwel'
Pauwel
Unday, nu uit

Bloed, tranen en mooie liedjes

Kleine, fijne liedjes. Klinkt als een betuttelende vlag om de songs van Pauwel De Meyer onder te leggen, maar we menen het goed. Op zijn zelfgetitelde EP schrijft de Sint-Niklazenaar donkere dagen van zich af: na tien jaar muzikale richting zoeken en voorprogramma's verzorgen voor Kevin Morby en Mauro

Pawlowski, ging het licht uit. Het verlies van zijn moeder en een ontslag deden De Meyer zijn gitaar opbergen, om ze pas na een identiteitscrisis weer boven te halen. Die periode trekt de draad door de vijf songs die hem nu onderdak helpen vinden bij de platenboer-

derij van Unday, waar ook zielsverwant The Bony King of Nowhere en stadsgenoot Jan Verstraeten hun tent hebben staan. De Meyer tekent voor fragiele, simpele oorwurmen en een ijle stem die warm onder de lakens duikt met een geleende piano van Elliott Smith. Geen toeval, dus, dat de vergelijking met de Amerikaan zich opdringt.

Pauwel barst van luisterfolk op maat van Duyster, waar opener *Witches* intussen z'n weg naartoe vond. *OMG* is een vrolijkere parel over onvrolijke mijmeringen, *Waves*

spoelt de emotionele kater door en predikt hoop: *"I need to get back on that horse."* Vooral met *Molly* en *July* vat De Meyer zijn mooie dualiteit samen. De ene song vol en ge-laagd, droompop op z'n best. De andere, die hij opdraagt aan zijn moeder, is kaalgeplukt en met minimale middelen op band gezet. Maar beide snijden even diep. Het kostte De Meyer naar verluidt bloed en tranen om deze niemendalletjes naar buiten te dragen. Bloed en tranen lonen, zoals steeds, de moeite.

(Dennis Van Goethem)